

og naar man erindrer, at mange Menneskers Skæbne kan afhænge af Erklæringer, udstedte af det, vil man vist give mig Ret i, at Kommissionen her har gjort et ret godt Stykke Arbejde for at tilvejebringe den absolut største Sikkerhed for, at det, der sker, er rigtig.

Men ved Siden deraf er den administrative Styrelse ogsaa bleven delt i to forskellige Raad, et Lægerraad og et Apotekerraad. Disse to Raad have Formand tilfælles, og Formanden, som det hedder i § 2, udnævnes af Kongen og skal være Læge. I Lægerraadet udnævnes der saa, ikke som Embedsmand, men nærmest som tilforordnet, en Næstformand, der ogsaa skal være Læge, og i Apotekerraadet en Næstformand, der skal være Apoteker. Naar man ser paa Lægerraadet alene, har det været Kommissionens absolutte Mening, at disse to Poster skulle besættes ikke med specielt sagkyndige Mænd paa Lægevæsenets Omraade, men med praktiske Mænd, Mænd, der sidde inde med nogen administrativ Dygtighed. Der foreslaas saa, at Formanden ikke maa have nogen Beskæftigelse ved Siden af, han skal fuldt ud hellige sig til det Stykke Arbejde, som han har paataget sig ved at være Sundhedsvæsenets øverste Chef i Danmark. Han vil altsaa blive Embedsmand, udnævnt af Kongen for Livstid, pensionsberettiget, og det kan jo let gaa saadan, at han med Tiden bliver Embedsmand rigtig ud til Fingerspidserne. Derfor har det ogsaa i alt Fald fra Rigsdagsmændenes Side i Medicinalkommissionen været et absolut Ønske, at Næstformanden, der skal deltage i Voteringen sammen med Formanden, og som ved visse Lejligheder, naar denne er forhindret, skal træde i hans Sted, maa være en praktisk Læge, som vedblivende staar i Forbindelse med Publikum, saaledes at han altsaa aldrig bliver Embedsmand i den Forstand. Vi tro, at det har sin store Betydning, at netop Næstformanden bliver ligesom det levende Bindemiddel mellem Centralstyrelsen for Sundhedsvæsenet og Befolkningen. Men ved Siden af den administrative Dygtighed, som disse to Mænd skulle være i Besiddelse af, maa man ogsaa stille det Krav til Lægerraadet, at det sidder inde med den højeste Specialkundskab i Lægevæsenet. Men hvor finder man en saadan Mand? Han findes sikkert ikke paa den vide Jord, men der er derimod mangfoldige, der have gjort forskellige Sider af Lægevidenskaben til Specialstudium. Derfor foreslaas det, at det 3die Medlem af Læge-

raadet skal være en Konsulent. Der vil altsaa blive udnævnt flere forskellige Konsulenter, baade paa det ene Omraade og paa det andet. Naar en Sag skal til Behandling, der har nogen Vigtighed, skal den behandles kollegialt, saaledes at ikke alene Formanden og Næstformanden, men ogsaa den Konsulent, under hvis Specialitet Sagen hører, er med og har Stemmeret i selve Lægerraadet. Dermed mener man fra Kommissionens Side at have tilført Lægerraadet al den specielle Sagkyndighed, som er fornøden.

Med Hensyn til Apotekerraadet har jeg allerede nævnt, at Sundhedsstyrelsens Formand tillige er Formand i Apotekerraadet, og at Næstformanden skal være en Apoteker. I Lægerraadet kan Formanden afgøre løbende Sager og Sager af mindre Vigtighed, alt efter Instruksens Indhold, men da man jo ikke kan lade ham som Læge afgøre Apotekersager, har man forøgt at værge sig mod, at Lægen der skulde blive eneraadig, idet man har indført en Bestemmelse om, at Næstformanden, altsaa Apotekeren, altid skal votere sammen med ham. Men ogsaa der har man foreslaaet Indførelsen af Konsulenter og da navnlig to. Vi have ment, at det var ganske naturligt, at de fungerende Apotekere blive repræsenterede, og det blive de gennem Næstformanden, men tillige have vi ment, at de — lad mig kalde dem — arbejdende Pharmaceuter, de pharmaceutiske Medhjælpere, der endnu ikke have faaet eget Apotek, ogsaa blive repræsenterede i Styrelsen. De have dog ganske sikkert adskillige Ting, som de bør paa-tale, og som de ere naturlige Repræsentanter for. Endvidere har man ogsaa ment, at Statens pharmaceutiske Lærestalt burde være repræsenteret ved en Konsulent, der altsaa kunde tilkaldes i Sager, som havde særlig Betydning for det videnskabelige. Denne Sammensætning maa indrømmes at være enkel, og Raadet bliver derved i Stand til at handle hurtigt. Der er ligeledes opnaaet det, at her ligger Ansvaret paa den enkelte Mand eller i alt Fald paa ganske faa, medens det i Sundhedskollegiet laa paa mange. Hvilken Betydning det vil have, behøver jeg ikke at tale om. Et saadant lille Lægerraad kan endvidere let tage Initiativet i forskellige Tilfælde, hvorimod et stort Raad — det er noget, vi alle kende — lettere skyder det fra sig den ene har ikke mere Ansvaret end den anden.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de enkelte Paragraffer. Kun en gan-